

Joshua Hood

Valstrik

Karakter Uitgevers B.V.

1

Syrië, 2014

Mason Kane stapte uit de schaduw, die als een scheef gordijn over de smalle steeg hing, en sloop stilletjes naar het huis toe dat hij op het oog had. Ondanks de ‘alles veilig’-melding van de sluipschutter die hem van achteren dekking gaf, stonden al zijn zintuigen op scherp.

Hij stond nu met zijn rug naar de open straat achter hem, maar Mason vertrouwde erop dat Grinch hem dekte. Het was eigenlijk krankzinnig om je leven in de handen van een ander te leggen, maar Grinch was de beste sluipschutter die hij ooit had meegemaakt. Als iemand het recht had verdiend om hem rugdekking te geven, was Grinch het wel.

Mason wachtte even om zijn gezicht met de mouw van zijn vaalbruine hemd af te vegen en voelde zijn dikke peper-en-zoutkleurige stoppels door de stof heen prikken.

‘Kuthitte,’ mompelde hij zachtjes.

Ondanks het vroege tijdstip was het benauwd in de steeg en het afval op de puntige kinderkopjes stonk naar verschaalde pis en rottende groente. Het was een geur waarmee hij maar al te vertrouwd was geraakt toen hij in Irak gestationeerd was. Daar was hij er ook bedreven in geraakt om niet op te vallen tussen de Arabieren die hij moest uitschakelen. Dankzij zijn donkere ogen, olijfkleurige huid en kennis van de lokale gewoonten en talen had hij toegang tot een heel ander Midden-Oosten, dat de meeste Amerikanen volstrekt onbekend was.

Een moment voordat hij de loop van zijn AK-47 om de hoek van de steeg stak, zette Mason dat allemaal uit zijn gedachten en stapte hij uit de dekking. Iets verderop zag hij een deuropening. Hij rende er meteen naartoe, waarbij hij de AK-47 heen en weer zwaaide. Een wijde boog makend om zeker te weten dat hij veilig was, stapte hij van de straat de dekking in. Op het moment dat hij achter zich keek, zag hij in een flits de loop van Zeus' geweer om de hoek steken. Het stelde Mason gerust dat er nog een vuurwapen aan het gevecht deelnam, vooral omdat de man achter de trekker een van de weinige mensen ter wereld was die hij vertrouwde.

De gedrongen Libiër was met de rest van Masons vijfmansteam vlak ten noorden van hun huidige locatie op verkenningsmissie geweest, toen het TOC – het tactisch operatiecentrum – van Taskforce 11 zich had gemeld. In plaats van terug te keren naar het schuiladres voor wat broodnodige rust moest het team zich nu naar een nieuw doelwit in zuidelijke richting begeven.

Mason had geprobeerd om de kapitein-gevechtsleider wat meer bijzonderheden te ontlokken, maar die wilde niet meer zeggen dan dat er een missie aan de gang was en dat ze meteen moesten vertrekken. Het was hem meteen duidelijk geweest dat Zeus het maar niets vond om zonder enige info op pad te gaan.

‘Wat vind jij ervan?’ had Mason aan Zeus gevraagd.

‘Het is een slecht idee,’ had de Libiër gezegd, aan zijn befaamde sik trekkend. ‘Te veel variabelen en te weinig informatie.’

Voordat hij de kans had gekregen om nog iets te zeggen, had de gevechtsleider al teruggebeld met een nieuwe onaangename verrassing.

‘De bron van het ministerie van Defensie is al geland. De missie gaat door, met of zonder jullie.’

‘Verdomme,’ vloekte Mason. Hij wist dat er maar één man was die ze voor deze missie konden gebruiken: zijn oude vriend Mick Boland.

Terwijl Mason weer de straat op stapte en in de richting van het doelwit sloop, siste Grinch: ‘Shit, ik zie een zwerver.’

Mason verstrakte toen de man op straat verscheen en zijn hoofd boog om een sigaret op te steken. Mason kon de scherpe geur van brandende tabak ruiken toen de man de aansteker bij de sigaret hield en een rookwolk uitblies.

‘Niet schieten,’ fluisterde Grinch over de radio.

‘Tijd om een praatje te maken,’ fluisterde Mason, terwijl hij zijn AK-47 langs zijn zij hing. Zonder geluid te maken trok hij zijn mes uit de schede voorop zijn borsttuig en zette behoedzaam een stap naar voren.

De schotwond in zijn dijbeen die hij acht maanden eerder had opgelopen speelde pijnlijk op zodra zijn rechtervoet de grond raakte. Met zijn linkerhand drukte hij de AK-47 tegen zijn lichaam, zodat die niet over het beton schraapte.

Hij was nu zo dichtbij dat hij het zweet van de inktzwarte gedaante kon ruiken, wiens silhouet tegen de diepe schaduw afstak. Hij wist dat hij niet veel tijd meer had. Elk moment kon de *azan*, de oproep tot het gebed, uit de luidsprekers van de moskeeën schallen die verspreid in deze dichtbevolkte wijk stonden. Als hij zijn mannen niet van de straat kon halen voordat dat gebeurde, was de ellende niet te overzien.

De Amerikaan hield al rekening met mogelijke onvoorziene gebeurtenissen voor het geval ze al ontdekt waren, maar nu Boland ter plekke was en de jachtvliegtuigen in aantocht waren – ongeacht of zijn team zich in positie bevond – waren zijn mogelijkheden uiterst beperkt. Er zat niets anders op dan dat te accepteren en te hopen dat ze niet gesnapt werden.

Mason stapte naar voren, concentreerde zich weer op zijn taak en zette zijn rechtervoet tussen de brokken beton waarmee de smalle zijstraat bezaaid lag. Hij voelde het bloed in zijn oren kloppen, zodat het geluid van elke stap versterkt werd. Opeens bewoog het doelwit.

Mason verstrakte, zijn adem inhoudend, terwijl de man zijn gewicht naar zijn rechterbeen verplaatste om een comfortabeler houding aan te nemen.

Nog één stap, dacht de Amerikaan, en op hetzelfde moment stapte hij met zijn linkervoet op een brok beton dat hij niet had gezien.

De Arabier schrok van het geluid, trok zijn hoofd tussen zijn schouders en draaide razendsnel om zijn as om te zien wie er achter hem was.

Mason hield het mes laag, met de bedoeling het onder in de rugengraat van de man te stoten, maar doordat de jihadist zich met opengesperde ogen van schrik omdraaide, stond hij niet meer in de juiste positie.

De strijder opende zijn mond om een kreet te slaken, maar in een razendsnelle beweging diende Mason de jongen een kopstoot toe, precies op zijn neus. Mason moest koste wat kost voorkomen dat de jongen de strijders binnen waarschuwde, en terwijl er een warme straal bloed over het gezicht van de jongen spoot, beukte Mason met zijn linkervuist op hem in en trof hem op de mond.

Die jonge strijder herstelde zich snel. Hij greep Masons shirt vast en trok hem naar zich toe, terwijl Mason intussen zijn mes omhoog-bracht. De jongen was verrassend sterk, en Mason verzwikte zijn enkel op het moment dat de strijder de AK-47 greep die om zijn nek hing en probeerde hem met de draagriem te verstikken.

Mason stootte het mes zo hard in de holte tussen de nek en de schouder van de strijder dat het heft op het sleutelbeen stuitte. Opeens dook Zeus naast hem op, die met uitgestoken armen het geweer van de jongen probeerde te grijpen. Mason trok de jonge jihadist aan de ruwe stof van zijn shirt naar zich toe, zijn amechtige ademstoten tegen zijn hand voelend, en ze struikelden het gebouw in.

Mason had zoveel vaart dat ze in de hoek belandden, waar hij de jongen tegen de muur aan kwakte. Onder het heft van het mes welde helderrood bloed uit de slagader op, dat de muur bevlekte, terwijl het hart van de jongen in zijn borst bonsde. Mason zag hoe zijn gezicht bleek werd en zijn borst op en neer ging, terwijl hij tegen de ijzige greep van de dood vocht, maar het mes had zijn hart doorboord, en even later haalde de jongen voor het laatst haperend adem en ver-roerde hij zich niet meer.

Zeus sloop langs hem om de veiligheid in de gang te waarborgen. De Libiër had een M18-landmijn in zijn handen.

‘Ik heb hem,’ zei Mason in de radio voordat hij naar de deur hinkte.

Hij voelde zijn enkel pijnlijk opzwellen in zijn hoge schoen en trok het mes uit de schouder van de strijder. Het bloed dat op het shirt van de jongen omlaag kroop, deed hem denken aan gemorste wijn op een tafelkleed. Mason veegde het bebloede lemmet aan zijn broek af en schoof het weer in de Kydex-schede.

‘Mijn fout, chef,’ zei Grinch, terwijl hij door de deuropening glipte en bleef staan, zodat Mason hem mee kon tellen.

‘En ik dacht nog wel dat je geen donder waard was,’ zei hij met een lachje om hem te laten weten dat hij een grapje maakte. Mason tikte

Blaine, de hospik, en T.J., de stormram, op hun schouders op het moment dat de twee mannen het huis in glipten. Inclusief zichzelf telde hij nu vijf man, en hij wist dat het team nu helemaal compleet was.

‘Als je hem blijft vertroetelen, leert hij het nooit,’ zei Zeus. Hij haalde een mijn uit zijn rugzak en bevestigde die op zijn knie zittend aan de deur.

‘Niet jaloers worden, want je bent nog steeds mijn favoriete sulletje,’ zei Mason, zijn vriend toegrijnzend.

‘Ik ben niet jaloers, maar ik denk gewoon dat hij nog niet zover is om de leiding op zich te nemen, ook al word jij hiervoor te oud,’ antwoordde Zeus. ‘Wil je een aspirientje voor je ouwevrouwtsjesenkel?’

‘Flikker op,’ antwoordde Mason, wiens enkel nog altijd pijnlijk was. Toch wist hij dat zijn beste vriend gelijk had. De afgelopen acht maanden had hij niet optimaal gepresteerd. Hij dacht dat het hem beter was gelukt om dat te verbergen. Dat Zeus er niet ingetrapt was, was geen verrassing, gezien alles wat ze samen hadden doorgemaakt, maar Mason weigerde nog steeds aan de steeds duidelijker feiten toe te geven.

Hij was niet scherp genoeg meer en had naar Zeus moeten luisteren.

Masons team beschikte niet over de juiste uitrusting voor de missie, en hij had naar het schuiladres willen terugkeren om hun gehavende AK-47's voor de standaard HK-416 met geluiddemper in te ruilen, maar de kapitein had gezegd dat daar geen tijd voor was.

‘Mijn sluipschutter is de enige met een nachtkijker, en het is daar pikkedonker,’ had Mason geprobeerd uit te leggen.

‘Niet mijn probleem. Jullie vertrekken gewoon naar de opgegeven locatie,’ had de kapitein geantwoord.

‘Geen sprake van. Ik breng mijn team niet voor zoiets belachelijks in gevaar,’ had Mason nog gezegd voordat hij het gesprek beëindigde.

Hij had de satelliettelefoon nog niet in zijn broekzak gestopt of het ding rinkelde alweer. Ditmaal was kolonel Anderson aan de lijn, de commandant van Taskforce 11. Mason vloekte zodra hij het nummer herkende. Nog voordat hij opnam, wist hij dat het een eenzijdig gesprek zou worden.

Mason en de kolonel hadden nooit met elkaar overweg gekund. Bij hun eerste ontmoeting hadden Mason en Zeus handboeien om

gehad, nadat ze in Libië door leden van de taskforce waren opgepakt. Anderson was toen nog majoor geweest en had Mason van verraad beschuldigd. Dat Mason gescreend was, deed er niet toe. Anderson was al tot de conclusie gekomen dat de commando met de olijkleurige huid een klootzak was en liet geen gelegenheid voorbijgaan om hem dat te laten weten.

De kolonel kwam meteen ter zake. ‘Je kunt nu op het doel afgaan of je kunt Boland in zijn eentje naar binnen laten gaan. Aan jou de keuze.’

Mason wist dat hij werd genaaid, maar hij had geen keuze. Loyaliteit was altijd zijn zwakke punt geweest, en Anderson maakte daar optimaal gebruik van.

‘Ik denk dat het tijd is voor vakantie,’ merkte Zeus op, Mason weer in het heden terugbrengend.

‘Niet weer, hè,’ zei Mason.

Zeus zeurde al wekenlang over allerlei exotische locaties, en hij sloeg geen acht op Masons commentaar: ‘Zeg, we moeten aan het werk.’

‘Ik heb er al een hoop geschrap,’ zei Zeus, die bijna klaar was met het bevestigen van de mijn.

Buiten weerklonk het jammerende begin van de oproep tot het gebed in de straten, die daarmee langzaam weer tot leven moesten komen. Het was een geluid waaraan Mason inmiddels een hartgrondige hekel had, omdat het hem eraan herinnerde dat hij nooit meer naar huis kon, hoeveel vijanden hij ook doodde of hoeveel pijn hij ook leed.

‘Bespaar me die reisfolderpraat tot na Bolands...’ Mason zweeg opeens omdat hij boven iets hoorde bewegen. Hij hield zijn vinger voor zijn mond en haalde de Glock 19 met geluiddemper uit de holster.

Met het pistool naar de eerste verdieping wijzend hinkte hij naar de trap, terwijl Zeus rechts van hem dwars door de ruimte sloop. De Libiër zocht de overloop af met zijn eigen pistool en gebaarde dat hij als eerste naar boven ging. Mason voelde Grinch’ hand op zijn schouder, waarmee hij aangaf dat hij zover was. Hij keek rond om zich ervan te verzekeren dat de begane grond nog steeds door twee man werd beveiligd, waarna ze met zijn drieën de betonnen trap op slopen, ondertussen de overloop afdekkend.

Zeus sloop naar de dichtstbijzijnde kant van de gang, met Mason vlak achter zich. Grinch stak de smalle ruimte over en dekte de rech-

terkant van de gang af. Zeus begaf zich naar de deuropening en wierp een blik naar binnen, met zijn pistool in de aanslag. In tegenstelling tot Mason had hij een gemodificeerde 1911, die de Amerikaan hem voor zijn verjaardag cadeau had gegeven. Met de .45 voor zich zocht hij de kamer af, waarin hij vlak bij de achtermuur twee slaapmatten op de vloer zag liggen. Er lag niemand in.

Zeus was gereed om verder te gaan, maar wachtte totdat Mason de kamer had onderzocht. Hij zag twee matten, maar hij had maar één man gedood. Hij vond het allerm minst een prettig idee dat zich ergens in het gebouw nog een strijder moest ophouden.

Uiteindelijk draaide Mason zich om en kneep Zeus in zijn arm, wat betekende dat de Libiër naar de volgende deuropening kon gaan – meteen bracht hij bliksemsnel zijn pistool omhoog en schoot. Mason zag nog net de twee mannen in de kamer voordat de doffe knal van de .45 met geluiddemper klonk.

De zware kogel trof een van de mannen precies in het voorhoofd en hij viel meteen plat op de mat neer, op slag dood. Zijn kameraad haalde een pistool onder de vuile lakens vandaan, maar Mason stapte de kamer in en hij had al tweemaal met zijn Glock geschoten voordat de strijder zijn pistool op Zeus kon richten.

‘Ik geloof niet dat hij sliep,’ merkte Zeus schouderophalend op, terwijl Mason de dode fouilleerde. Hij ontdekte een stel papieren, die hij in het afvalzakje om zijn middel stopte. Alle informatie die ze aantroffen kwam bij de analisten van de taskforce terecht en werd gecheckt aan de hand van de enorme databases waarover ze beschikten. Het schijnbaar triviale ‘zakjesafval’ had in het verleden al een schat aan nuttige info opgeleverd en het was voor hen inmiddels een standaard-werkwijze om er zo veel mogelijk van te verzamelen.

‘Zie je nu wat er gebeurt als je zo stiekem probeert te doen?’ zei hij, terwijl hij de deken over het hoofd van de dode man gooide en rond de slaapmat op zoek ging naar nog meer bewijsmateriaal.

Op de gang klonken twee schoten, gevolgd door de kreet van een man en de klap van een lichaam dat op de grond viel.

Er trok een rilling over Masons rug – was een van zijn mannen getroffen? Hij slaakte meteen een zucht van verlichting toen hij Grinch’ stem over de radio hoorde.

‘Hulp gevraagd,’ zei de sluipschutter.

‘Ga maar,’ zei Mason tegen Zeus, en hij begon de andere dode op ‘zakjesafval’ te controleren.

‘We hebben een probleem,’ liet Zeus een paar tellen later weten, wat Mason dwong zijn onderzoek van de kamer af te breken.

Hij stapte behoedzaam de gang in en zag nog een jihadist in een uitvloeiende plas bloed languit op de grijze betonvloer liggen. Mason stapte over het lichaam heen en zag de twee kogelgaten in het voorhoofd – het werk van Grinch. Iets verderop had iemand DOOD AAN DE ONGELOVIGEN in de muur gekrast.

Toen hij de kamer binnenging, zag hij dat Grinch een andere dode strijder uit de deuropening wegsleepte en zijn zakken begon te doorzoeken. Het huis bleek veel groter dan het van de buitenkant had geleken, en Mason begon zich zorgen te maken dat het veel te groot was om met zo’n klein team veilig te stellen.

‘Twee keer in de roos,’ zei Mason tegen Zeus, die met zijn ogen rolde. ‘Ik had je toch gezegd dat Grinch een kanjer was. Ben je nu kwaad omdat hij voor jou niemand overlaat om neer te schieten?’

‘Laat maar,’ zei de Libiër vermoeid vanaf zijn plek naast een bureau dat tegen de muur aan stond. ‘Moet je dit zien.’

Hij wees op twee kleine computerschermen. Op een ervan zag Mason diverse livebeelden, waarin hij meteen de buitenkant van het huis herkende, terwijl op het andere scherm het hele huis in vogelperspectief te zien was.

‘Denk jij wat ik denk?’ vroeg hij, het dikke zwarte snoer volgend dat langs de muur omhoogliep en door een gat in het dak verdween.

‘Ze wisten dat we kwamen,’ zei Zeus.

Mason liet zijn blik van de gehackte Predator-feed naar de kaarten en foto’s op de kale betonmuur glijden. Het leek allemaal niet logisch, en meteen begonnen de alarmbellen bij hem te rinkelen. De reden dat zijn team opdracht had gekregen zijn verkenningmissie te staken en dit huis in te nemen, was dat ze een missie moesten beschermen die twee uur geleden nog niet eens had bestaan.

‘Hoe is dit in godsnaam mogelijk?’ riep Mason uit. ‘Ik dacht dat Boland uitsluitend ter plekke was omdat hij ervoor wilde zorgen dat zijn bron dit soort informatie niet lekte.’

Mason had sowieso geen idee hoe Boland bij de operatie betrokken was geraakt. Hij was zelfs niet eens lid van de taskforce. Maar

hij wist wél dat Boland er blijkbaar voor had gekozen de informant daadwerkelijk naar de doellocatie te brengen en het belangrijke doelwit zelf te onderzoeken, in plaats van hem vanuit een veilige locatie te observeren.

Dat was een slecht idee, en Mason vroeg zich onwillekeurig af in hoeverre kolonel Anderson in dat besluit de hand had gehad. Als Anderson de bevelen uitdeelde, was dat een mogelijke verklaring voor de wanhopige roekeloosheid die Boland in deze operatie tentoonspreidde.

Zijn oude vriend was er de man niet naar om zichzelf onnodig in gevaar te brengen. Dat was zelfs strijdig met alles wat de twee mannen tijdens hun periode bij Delta hadden geleerd. Vanaf het moment dat ze voor de eenheid waren geselecteerd, was hun voorgehouden dat je altijd het risico tegen het resultaat moest afwegen. In de hele selectiefase was die mantra er bij hen ingestampt, en momenteel leek het risico in elk geval veel te hoog.

‘Wel verdomme...’ Mason kreeg het idee dat hij een essentieel stukje van de puzzel miste.

‘Ik denk dat er een spelletje met ons wordt gespeeld,’ zei Zeus, terwijl hij een van de foto’s van de muur rukte en voor Mason omhooghield.

Toen hij naar voren stapte om de foto beter te kunnen zien, sloeg de schrik hem om het hart. ‘Kolere,’ vloekte hij. Hij zag meteen dat de donkere, sjofele man met de baard die voor een café een sigaret stond te roken, Boland was.

‘Als ze weten hoe Boland eruitziet, loopt hij een enorm risico.’

‘We moeten nu meteen vertrekken,’ zei Zeus.

‘Ik moet David op de hoogte brengen,’ zei Mason, de satelliet-telefoon uit zijn broekzak trekkend.

David Castleman was de enige reden dat Mason en Zeus lid waren van de taskforce. Acht maanden geleden, toen Mason tot verrader was bestempeld en op de lijst van onmiddellijk te liquideren personen was gezet, was David de enige bij de CIA geweest die meende dat hij onschuldig was. Hij had hem zo lang beschermd dat Mason uiteindelijk kon aantonen wie de echte verrader was.

Op het moment dat hij de stompe antenne uitschoof, klonk er beneden een salvo uit een automatisch geweer.

‘Grinch, ga kijken wat er beneden aan de hand is,’ beval hij.
Hij draaide zich naar Zeus toe. ‘Waar hebben we ons in godsnaam in begeven?’
‘Wij hebben niks gedaan,’ corrigeerde Zeus hem geërgerd. ‘Waar heb jij ons in godsnaam in gebracht?’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JOSHUA HOOD

Hoogverraad

Search & Destroy-thriller

‘Hoogverraad is een nieuw toppunt in het militairethriller-genre’

– Dalton Fury, auteur van Kill Bin Laden en Black Site

Mason Kane was een loyale soldaat en trots om lid te zijn van de clandestiene elite-eenheid Anvil Program: een groep black-ops-commando's die vanuit de schaduw opereert. Geen missie is te moeilijk of te gevaarlijk voor deze doorgewinterde strijders. Er is geen plek op de wereld waar ze niet met chirurgische precisie en zonder een spoor na te laten, dood en verderf kunnen zaaien onder terroristen. Maar de dag dat zijn commandant een onschuldige Afghaanse familie liet vermoorden – als onderdeel van een verknipt plan om de bemoeienis van de VS in het Midden-Oosten te verlengen – keerde hij hun de rug toe. Kane neemt afscheid van het team dat jarenlang als een hechte familie voor hem was.

Door dit misdadige bevel te weigeren, wordt Kane het doelwit van zijn voormalig team en heeft hij geen enkele andere keuze dan te vluchten. Plotseling moet hij zich zien te redden tegen de best getrainde soldaten ter wereld. Vertrouwend op zijn unieke survival skills en de hulp van geheim agente Renee Hart, moet Kane zijn belangrijkste missie tot nu toe volbrengen: de samenzwering aan het licht brengen die tot aan de hoogste regionen van de regering lijkt te gaan en de gevaarlijkste eenheid ter wereld weerhouden van hun hoogverraad.

‘Hoogverraad neemt de lezer mee naar de frontlinie van de

War on terror met zoveel detail dat je bijna zelf dekking wilt zoeken.’

– Scott McEwen, co-auteur van American Sniper en De Sniper en de Wolf

Joshua Hood was vijf jaar lang lid van de 82nd Airborne Division en werd meerdere keren uitgezonden naar Irak en Afghanistan. Tegenwoordig is hij fulltime lid van een SWAT-team in Memphis, Tennessee.

ISBN 978 90 452 1196 1 | ISBN e-book 978 90 452 0807 7